

за развлекателни цели и е чуждо на мисленето на съвременния социалистически гражданин.

За „Поручик Бенц“ Здравко Петров отбелязва, че авторът е проявил

„склонност към биологично схващане на живота, влияние на лоши литературни образци“.

В този текст на Димитър Димов преобладавал „елементът на занимателна пикантност, хайлайфни истории, пред *сериозна социална правда*“.

Разглежданата статия отразява също идеята за *социалната правда*, т. е. за справедливостта, една от идеологемите на комунизма. Подведен под тази категория, романът „Осъдени души“ е определен по следния начин:

„(...) въпреки някои излишни психологистични „човъркания“ в душата на героите [писателят] е *запазил линията на реалистичната правда, навлязъл е сериозно в изобразяваната действителност*“.

Едновременно с илюстрираната тук двуделност на оценката си авторът търси контакт със сетивното светоусещане на читателя, видяно като близко до фолклорното и дори до разговорния език, но приспособено към идеологемата. Изречението:

„Той (Димитър Димов – бел. моя, Ц. Г.) *трябваше да излезе на по-широк друм* в литературата, да потърси по-твърда национална *почва под краката* на героите си“, е изградено върху поговорките «широк друм» и «твърда почва под краката». А персонифициращите метафори в езика на Здравко Петров за творчеството на Димитър Димов са от фолклорната и разговорната лексика:

„Тоя роман показва автора на «Тютюн» *в целия му ръст*“;

„Като писател Димитър Димов е *рождба* на нашето *ново обществено-литературно развитие*“.

Като признава, че Димитър Димов е „надзърнал“ в самата „душа“ на Испания, авторът на критическата статия определя едностранчиво, в духа на идеологичното и сюжета, и смисъла на романа „Осъдени души“:

„Димов *осъжда света* на „осъдените души“, англичанката морфинистка Фани, езуита Ередиа, мрачен символ на стара